

FARNÍ INFORMÁTOR

32. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 6. LISTOPADU 2005

Má duše po tobě žízní, Hospodine, Bože můj!

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, prosme nebeského Otce, který nás skrze svého Syna Ježíše Krista vyzývá: „Bděte, protože neznáte den ani hodinu“, aby nám dal bdělé srdce a my tak vždy byli připraveni vyjít vstříc Pánu, který přichází:

L: PANE, NAUČ NÁS SVÉ MOUDROSTI.

- Za papeže Benedikta, aby Bůh vedl jeho kroky, a svět tak mohl číst znamení naděje uprostřed tolikerého neklidu současných dějin.
- Za Církev, která je znamením a nástrojem jednoty lidského rodu, aby kázáním a svědectvím evangelium živila a posilovala naději lidí dobré vůle a tak vedla jejich kroky na cesty spravedlnosti a míru.
- Za věřící všech náboženství, aby ve jménu milosrdného a život milujícího Boha rozhodně odmítali všechny formy násilí a o řešení konfliktů usilovali upřímným a trpělivým dialogem, který respektuje odlišné historické, kulturní a náboženské zkušenosti.
- Za nás, kteří slavíme tuto eucharistii, abychom své křestní povolání chápali jako privilegium služby, a tak nesením břemena jeden druhého naplňovali zákon Kristův.
- Za všechny křesťany, aby v nedělní eucharistii nacházeli Slovo, které zachraňuje a Pokrm, co dává život věčný.
- Za věrné zemřelé, aby pro úpěnlivou modlitbu Církve těchto dnů měli podíl na společenství všech svatých.

K: Všemohoucí věčný Bože, vyslyš prosby této své rodiny, která tě prosí o bdělost srdce, aby díky ní dokázala poznávat znamení tvé prozřetelnosti a tak přinášet lidskému společenství poselství naděje. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 31. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ - XDR 6,12-16

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časně přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc.

ŽALM 63

Bože, ty jsi můj Bůh, – snažně tě hledám, – má duše po tobě žízni, prahne po tobě mé tělo – jak vyprahlá, žíznivá, bezvodá země. Tak toužím tě spatřit ve svatyni, – abych viděl tvou moc a slávu. – Vždyť tvá milost je lepší než život, – mé rty tě budou chválit. Tak tě budu velebit ve svém životě, – v tvém jménu povznesu své

dlaně k modlitbě. – Má duše se bude sytit jak tukem a morkem, – plesajícími rty zajásají ústa. Kdykoli na tebe vzpomenu na svém lůžku, – v nočních hodinách budu na tebe myslet. – Neboť stal ses mým pomocníkem – a ve stínu tvých křídel jásám.

2. ČTENÍ – 1 SOL 4,13-18

Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o těch, kteří už zemřeli. Nesmíte pro ně truchlit tak jako ostatní, kdo nemají naději. Poněvadž věříme, že Ježíš umřel i vstal z mrtvých, věříme také, že s Ježíšem přivede Bůh i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. Říkáme vám to přece, jak nás Pán o tom poučil: My živí, kteří se dožijeme příchodu Páně, nepředstihneme ty, kdo budou už mrtví. Až totiž bude dán rozkaz, až zazní archandělův hlas a Boží polnice, sám Pán sestoupí z nebe. Napřed vstanou zemřelí křesťané, potom my, kteří do té chvíle zůstaneme naživu, budeme spolu s nimi uchvázeni v oblacích do vzduchu vstříc Pánu. A pak už budeme s Pánem navždycky. Těšte se proto navzájem těmito slovy.

EVANGELIUM - MT 25,1-13

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Nebeské království je podobné deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět prozíravých. Pošetilé vzaly sice lampy, ale nevzaly s sebou olej, prozíravé si však vzaly s lampami také do nádobek olej. Když ženich dlouho nepřicházel, začaly všechny podřimovat a usnuly.

Uprostřed noci se strhl křik: „Ženich je tady! Jděte mu naproti!“ Tu všechny ty panny vstaly a začaly si upravovat lampy. Pošetilé prosily prozíravé: „Dejte nám trochu oleje, lampy nám dohasínají.“ Ale prozíravé odpověděly: „Nemůžeme, nestačilo by pak ani nám, ani vám, dojděte si raději k prodavačům a kupte si.“

Jakmile však odešly nakoupit, přišel ženich a ty připravené vešly s ním na svatbu a dveře se zavřely. Později přišly i ostatní panny a volaly: „Pane, pane, otevři nám!“ On však Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.“

„LA FEDE NELLA VITA ETERNA SOSTIENE LA VITA DI GRAZIA E LA RISURREZIONE DI CRISTO NE È LA LINFA PROFONDA“

(homilie Jeho Excelence arcibiskupa Giovanni Coppy, apoštolského nuncia a čestného občana Drysic, pronesená o patrocinu mariánské svatyni v římském Zátibeří, 16. října 2005)

Dnes nám srdce musí zaplavovat radost, zvláště vám, drazí členové arcibratrstva Maria SS.ma dell'Orto. Je to patronátní svátek vaší Madony, uctívané od roku 1488 v této části Zátibeří obrácené k přístavu Ripa Grande, kde se tehdy rozkládaly obdělávané zahrady. Dávná kronika vypráví, že jedna žena, postižená nevyléčitelnou nemocí, „spatřila obraz na starobylé zdi uvnitř zahrady Neposkvrněné Panny Marie a slíbila, že pokud se z nemoci uzdraví, umístí před tuto postavu věčně zažehnutou pochodně“. Když došlo k uzdravení, slibu dostála. U obrazu se začaly shromažďovat stále hojnější skupiny Římanů, takže po neuběhlo ani století a podle návrhu architekta Vignoly vyrostl tento chrám, klenotnice zázračné ikony. Papež Alexandr VI. schválil v roce 1492 bratrstvo, které zde vzniklo ku cti Madony ze zahrady. Řehoř XIII. Jej pak obdařil zvláštními odpustky, především za adorace Nejsvětější svátosti, jež spolubratři konali ve Vatikáně o

Zeleném čtvrtku a papež Sixtu V. jej povýšil na arcibratrstvo, které sdružovalo dvanáct živnostenských korporací, které se vzájemně předháněly v co nejkrásnější umělecké výzdobě kaplí svého kostela. Vznikla tu dokonce i nemocnice pro chudé, a fungovala až do začátku devatenáctého století. Je velice pěkné, že kolem obrazu Madony ze zahrady vyrostla tato staletá tradice. Dnešní svátek je třeba vidět v této perspektivě lásky k Bohu a bližnímu. Bohoslužba slova, které právě zaznělo, naznačuje linie spirituality, která musí dodnes spolubratry oduševňovat: Boží milost, víra v život věčný a oddanost Marii.

Především život milosti. V 1. čtení se v smělé básnické transpozici stává zahrada symbolem Madony i našeho povolání ke svatosti. V úryvku z *Písně písní* je Maria označena za tajemnou zahradu, uzavřený sad, svlažovaný nevyčerpatelným pramenem zapečetěné fontány, co živí její granátovníky, i další vzácné stromoví i vzácné křoviny, zatímco větry roznášejí libé vůně, takže protagonista *Písně* propuká v láskyplné pozvání: „Pojď, miláčku můj, do své zahrady a pojez z výtečných plodů“ (*Píseň* 4,16). Ano, Maria je tou, která přijala Ježíše ve svém neposkvrněném lůně, drží ho v náručí, aby jej ukázala lidem a dává jim ho prostřednictvím svého duchovního mateřství. Maria je „milostiplná“ (*Lk* 1,28), jak ji označil anděl ve chvíli vtělení; jako Matka Krista, Hlavy se stává Matkou Církve, kterou tvoříme my, údy mystického Těla. Je to Ona, kdo v nás živí život milosti, pomáhá nám a chrání před nebezpečím; ona nás vede, abychom si počínali jako praví a věrohodní svědkové evangelia. S její pomocí i my musíme být plní milosti, abychom přinášeli květy a plody dobrých skutků, abychom se stali svatými. Ať Madona dell'Orto

nadále činí bratrstvo zahradou provoněnou životem milosti i pokorného a velkodušného apoštolátu.

Víra v život věčný podporuje život milosti a jeho hlubokou mízou je Kristovo zmrtvýchvstání. To nám klade na srdce 2. čtení z listu svatého Pavla Korint'anům. Je to natolik významný úryvek, že nám ho liturgie předkládá i o slavnosti Nanebevzaté. Maria je první vykoupěnou, ve všem podobná svému Synu, i v triumfu nad smrtí. Maria náleží svému Synu tělem i duší; a právě proto, že je s Ním tak úzce spjata, má starost o naši věčnou spásu, pečuje o nás, vede nás, abychom milovali Boha celým svým srdcem a celou svou duší, a bližního jako sami sebe. Maria, žijící v nebi, nezapomíná na své děti, které zatím bojují na zemi, neustále je podněcuje k pokání, svatosti, ke službě trpícím bratřím. Proto se zjevila v Lurdech, Fatimě, Banneux, a na všech místech, kde se ukázala po boku lidí, aby je přitáhla k Ježíši. Právem můžeme říci, že i zde projevila svou lásku i v tom, že uzdravila beznadějně nemocného a probudila rozsáhlé hnutí zbožnosti a lásky. S Mariinou pomocí se bratrstvo po staletí vyznačovalo neustálou „fantazií lásky“, s radostí a konkrétní velkodušností se ujímalo utrpení bližních. Takové je pravé křesťanství! Náboženství není „opiem národů“ a nikdy jím nebylo. Přehlíželi snad světci - jako Vincenc z Pauly, Cottolengo, Matka Tereza z Kalkaty, duše zamilované do Boha a ráje, - utrpení chudých, a to i ta nejodpornější? Nikoli, ze všech sil jim sloužili. Ve víře – jak opakoval Jan Pavel II. – nacházejí praví křesťané sílu k proměně světa: říkával - „Musíme žít se zrakem obráceným k nebi, ale s nohama pevně zakořeněnými na zemi“. Právem můžeme říci, že Madona ze zahrady po staletí podporovala dílo svého arcibratrstva v jeho dobročinných aktivitách ve prospěch chudých i v pokorné, odborné a cenné práci živnostníků svých korporací. Ať je i nadále oporou vaší činnosti, konané v jejím jménu, s vírou ve vítězství Kristova zmrtvýchvstání a s činnou a moudrou pozorností pro pomoc tomu, kdo trpí.

Konečně, evangelium o svatbě v Káni nám ukazuje Marii, bdělou a pozornou k těm nejběžnějším potřebám každodenního života. Její zájem se stává podnětem k prvnímu, strhujícímu Ježíšovu zázraku ve prospěch chudé galilejské rodiny. Zavčas si povšimla, že dochází víno, a s naprostou důvěrou se obrací na Syna, u něhož – i přes zdání, si povšimne ochoty zasáhnout, takže říká služebníkům: „Učňte, co vám řekne“ (*Jan 2,5*). A Ježíš velkolepě zasahuje: množství vína, získaného na jeho příkaz, odpovídá 600 litrů! A je to natolik vynikající víno, že vzbudí úžas i u správce svatby. A od té chvíle zůstávají apoštolové – díky Marii – spojeni s Kristem navždy. Hle, v Káně se Maria projevuje jako Matka Církve, starostlivá o potřeby rodiny, prostřednice milosti, Učitelka víry. Není právě zde obsaženo veškeré Mariino poslání? A není zde nastíněna její přítomnost i ve vašem arcibratrstvu? Jak velmi jí proto musíte důvěřovat, jak intenzívní musí být vaše odevzdanost do její přímluvy! Madona je něžně nablízku všem vašim aktivitám, abyste stejně jako vaši předkové dokázali přispět tady v Římě k budování lepšího světa a skutečné civilizace lásky. O to prosíme při této mši svaté k její poctě, kterou slavíme skoro na konci Roku eucharistie. Ať arcibratrstvo, podporováno láskou k Svaté Panně, a povždy spojené s Ježíšem, žijícím v Eucharistii – stejně jako tomu bylo na počátku – i nadále roste v životě milosti, ve světle víry a v nasazení lásky, ve stálé důvěře ke své sladké a mocné Patronce.

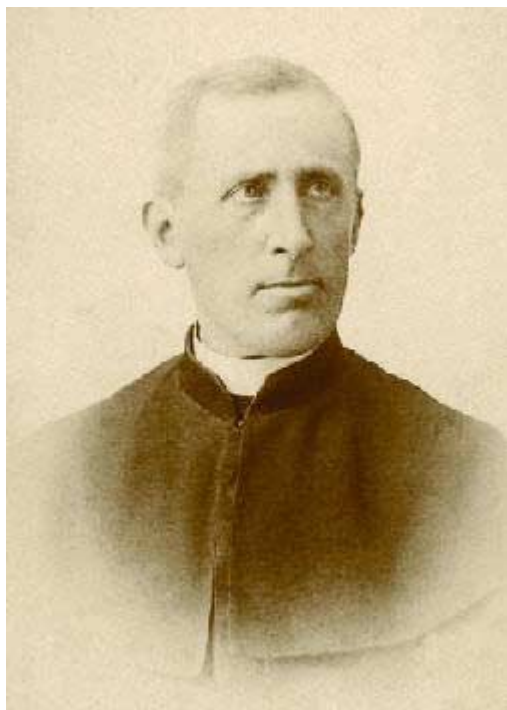
„EUCARISTIA – FILO D'ORO CHE UNISCE FIGURE UMILI ED EROICHE DEI NUOVI SANTI“

(homilie J. E. arcibiskupa Giovanni Coppy, apoštolského nuncia a čestného občana Drysic, pronesená v bazilice sv. Petra v Římě v den, kdy Benedikt XVI. kanonizoval první svaté svého pontifikátu, 23. října)

Papež Benedikt XVI. dnes vyhlásil pět nových svatých: polského arcibiskupa Jozefa Bilzewského, slávu Ukrajiny; tři kněze, Itala Gaetana Catanosu, Zygmunta Gorazdowského, rovněž Poláka žijícího na Ukrajině, chilského jezuitu Alberta Hurtada Cruchagu; a italského kapucína Felice da Nicosia. Tento byl beatifikován papežem Lvem XIII. V roce 1888, zbývající čtyři Janem Pavlem II. Bude užitečné prohlédnout si je v chronologickém řádu, každého v jeho prostředí.

Fráter Felice se narodil v roce 1715, dva měsíce po úmrtí otce. Vyrůstal proto v bídě. Nemohl ani navštěvovat školu. Pracoval jako příštipkář až do svých osmadvaceti let, kdy byl přijat jako laický fráter v konventech v Mistrettě a Nicosii. Konečně tak mohl naplnit svůj františkánský ideál. Byl zahradníkem, kuchařem, ševcem, zdravotníkem, vrátným a především žebravým bratrem, až do smrti v roce 1787. Všechno se snažil proniknout do Božího slova. Poslouchal kázání, poučení a dlouze meditoval. Konal bdění a přísné posty. Lid si ho vážil jako divotvůrce a utíkal se

k němu s prosbou o chléb, radu i útěchu; odměnou se mu za to v konventu dostávalo těžkých ponižování. Byl zcela uchvácen láskou k bolestné Panně Marii a k Eucharistii, před níž trávil v adoraci značnou část noci. V pokoře a odloučenosti hledal to podstatné: samého Boha.

P. Zygmunt Gorazdowski se narodil v Polsku roku 1845, žil ve Lvově a knězem se stal v šestadvaceti letech po vážné nemoci. Nazývali ho „otcem chudých“, konal zázraky. Jeho motto znělo: „všem být vším, abych zachránil aspoň jednoho“. A nikdo mu neunikl: odložení novorozenci, mladistvé matky, vdovy s jejich

děťmi, chudé šičky, potřební seminaristi, žebráci, pro něž sháněl práci; nemocní cholerou, rekonvalescenti propuštění z nemocnic, umírající nemocní. Všichni tito vydědenci nacházeli útulek v jeho institutech. Otevřel i veřejnou jídelnu. Navíc napsal i katechismus, vydaný v 5.000 výtiscích, knihy pro mládež, rodiče, vychovatele. Staral se o formaci kněží. Jako Apošto, eucharistie předešel sv. Pia X. v prosazování prvního svatého přijímání dětem. Když založil katolický deník a polsko-německou školu, aby tak uchránil mládež od náboženského nezájmu a ateizmu, byl vystaven nepřátelství a pronásledování až do smrti. Pro podporu svých děl založil Sestry sv. Josefa, kterým zanechal odkaz: „Srdce blízké Bohu, ruce práci“. Svě dny završil v roce 1920.

Jozef Bilczewski, narozený ve Wilamowicích v roce 1860, vstoupil do semináře v Krakově završil teologická a archeologická studia v Římě a Paříži. Byl pozván do Lvova, aby přednášel na tamější univerzitě, a později se stal jejím rektorem. Byl znám svými vědeckými publikacemi, mezi jinými „Eucharistie ve světle nejstarších písemných, ikonografických a epigrafických památek“. Lev XIII. jej na návrh rakouského císaře jmenoval v roce 1900 lvovským arcibiskupem. Bylo mu 40 let. Jeho biskupský program zněl: „Zcela se obětovat pro Církev“. A byl vskutku dobrým pastýřem: povznesl spiritualitu kněží, kterou soustředil na eucharistii, prosazoval vzdělávání mládeže, stavěl pro ni útulky a školy, pečoval o věřící zakládáním nových kostelů a charitativních, řeholních a profesních institucí. Byl velmi důsledný v zachovávání směrnic Lva XIII. O sociální činnosti. V průběhu světové války sloužil ohroženému obyvatelstvu a bránil ho před zvůli okupačních vojsk; a poté se srdnatě věnoval obnově diecéze. Byl velmi oblíben pro svou dobrotu, spojenou s nezdolnou rozhodností; všem byla známa jeho důsledný soulad mezi vnitřním životem a konkrétní činností ve prospěch lidu. Zemřel v roce 1923.

P. Gaetano Catanoso se narodil v roce 1879 v provincii Reggio Calabria. Do semináře vstoupil v deseti letech. Jako farář v Pentedattilo, na Aspromonte, a poté v hlavním městě Kalábrie byl otcovsky milován: staral se o výuku katechizmu, lidové misie, eucharistickou adoraci, důslednost udílení svátosti smíření, pečoval o povolání, sloužil nemocným a chudým, chránil oběti zločinu. Byl rovněž kanovníkem-penitenciářem, spirituálem v semináři, zpovědníkem řeholnic a vězňů, nemocničním kaplanem. Inspirující silou jeho apoštolátu byla Svatá tvář, jíž nabízel svou lásku i odčinění. Říkal: „Chceme-li se klanět skutečné Tváři Kristově, ne pouze jejímu obrazu, nacházíme ji v božské eucharistii“. Usiloval rovněž o vybudování svatyně k její poctě. Veroničiny sestry

Svaté Tváře, které založil, měly šířit její úctu, pomáhat osamoceným kněžím a pracovat v zapadlých farnostech. Říkal jim: „Vaše místo je tím, které ostatní odmítají, mezi nejchudšími a nejponíženějšími“. V jeho aktivitách jej velmi povzbuzoval don Orione. Vždy měl v rukou růženec, jak je vidět na gobelínu při vstupu do baziliky. Neustále opakoval, zvláště během nemoci: „Jak krásný je Pán!“ Zemřel v roce 1963.

Albert Hurtado se narodil ve Vina del Mar v Chile, roku 1901. už ve čtyřech letech osiřel. Matka prodala všechno a své dvě malé děti svěřovala střídavě příbuzným. Jen co byl schopen, našel si Albert práci, aby pomohl doma a současně si vydělal na studia. Každou neděli navštěvoval chudé v Santiagu. Poté, co v roce 1923 absolvoval studium práv, vstoupil do jezuitského noviciátu. Ve studiích pokračoval v Argentině, Španělsku a Belgii. Po návratu do vlasti vyučoval v Koleji sv. Ignáce, na katolické univerzitě a v semináři. Působil rovněž jako ředitel mariánské kongregace studentů a národní asistent mládeže Katolické akce. Dával exercicie a psal vel mi podnětné knihy. Založil křesťanskou oborovou asociaci a založil jezuitský časopis *Mensaje* pro šíření církevní nauky. Jednou, když se v noci vracel domů, našel na cestě opuštěného umírajícího. Pochopil, že se musí ujmout těch, kdo jsou bez přístřeší. Byla to intuice, co mu změnila život. Založil dílo „Kristova krbu“: se svou zelenou dodávkou projížděl ulicemi hlavního města, shromažďoval děti ulice a vyhoštěné a ujímal se jich v domech, jež s pomocí dobrodinců založil. Spatřoval v nich Kristovu tvář na kříži. Zemřel na rakovinu v roce 1951. Bylo mu jedenapadesát let. V ukrutných bolestech opakoval: „Pane, jsem spokojený“. V den výročí jeho smrti slaví Chile státní svátek solidarity. Tam, kde procházejí svatí, zanechávají znamení.

Milovaní bratři a sestry. Dnes slavíme Světový den misí a závěr biskupské synodu. Skončil také rok eucharistie. Ale tento musí pokračovat, aby láska k eucharistickému Ježíši, kterou v nás probudil, ještě více rostla. Může nám v tom napomáhat i liturgický rok, který je stále rokem eucharistie, prožívané v tajemstvích Kristova narození, jeho smrti a

zmrtvýchvstání. Kéž v nás Pán stále více zažihá fantazii lásky, a jak dnes dopoledne řekl v homílii Svätý Otec, vede nás, abychom „se stávali ‘chlebem, lámaným’ pro druhé, usilující o spravedlivější a bratrštější svět“. Tak si počínali noví svatí. Proto zůstávají jako emblém a památka na tento Rok, neboť jejich život měl oporu v **eucharistii, která jako zlatá nit spojuje jejich skromné a hrdinské**

postavy. Svätý Felixi, Zygmunte, Jozefe, Gaetane, Alberte, orodujte za nás!

SVATOST BOŽÍ

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka, čestného občana Pustiměře)

Nemohl by se za svatého prohlásit Svatopluk? Prý takový návrh už byl. A kdosi jiný to komentoval: „Není zapotřebí, vždyť už má svatost ve jméně: svatý pluk“. Nemám po ruce žádný filologický slovník, který by mě poučil o významu jména Svatopluk. Ale vzpomínám si na dávná léta svého studia na brněnské universitě a tehdy nám vysvětlovali (myslím, že to byl profesor Trávníček), že má slovanské slovo svatý stejný kořen jako svižný a německé *geschwindt*, hbitý. Pak by ovšem byl Svatopluk rychlý, hbitý v pluku a ne svatý v našem náboženském smyslu. Ale o to nám tu nejde. My se ptáme, co znamená svatý v biblickém a křesťanském smyslu.

I tu je radno vyjít z filologie. Hebrejšтина užívá termínu *godeš* a ten se tehdy užíval o věcech, místech a o čemkoli jiném, co patří božstvu. Člověk s tím nemůže disponovat leda jenom se svolením bohů a podle pravidel, které ti bohové sami ustanoví. Odpovídá to tedy výrazu v

moderní češtině „posvátný“, např. posvátný háj, posvátná nádoba pro bohoslužbu, posvátné obřady. Pohanské mytologie se pokoušely vysvětlit, jak taková posvátnost vznikla. Bylo to např. tím, že nějaký bůh putoval světem, ale nakonec se usadil na nějakém návrší, kam se těžko vystupuje, nebo v nepřístupném lese a podobně. Co to vzbuzuje v člověku? Na prvním místě je to strach. Místa se stávají *tabu*, stihne neštěstí toho, kdo by tam pronikl. Ale z druhé strany přesto odvážné láká možnost nějak se tam dostat, vystoupit až na Olymp a uvidět, jsou-li tam opravdu bohové, o kterých se to vypravuje. To jsou ovšem mytologie pohanské. Starozákonní židé je znali ze styku s okolními národy. Ale bylo jim přísně zakázáno, aby se účastnili jakýchkoli náboženských obřadů a projevů, které s tím souvisely, jako např. přinášet oběti božstvům na vrcholcích hor, uctívat jejich modly. Pro židy platilo základní dogma, že je jediný svatý Jahve, Bůh Izraele. Svaté, nevyslovitelné je jeho jméno a celá jeho bytost. Ale přesto není daleko od lidí, je uprostřed Izraele.

A jaké má vlastnosti? Jakými slovy označit jeho svatost? Prorok Ozeáš (11,9) interpretuje takto jeho slova: „Já jsem Bůh a ne člověk, svatý uprostřed vás.“ Je to definice negativní, ale přesto říká něco i pozitivně. Boha poznáváme z člověka, ale musíme si odmyslit všechny slabosti, které pozorujeme u lidí: hřích, zlé náklonnosti, neschopnost vykonat to, co bychom rádi chtěli. Nemůžeme se tedy s Bohem srovnávat. To by byl největší hřích,

jakého by se člověk dopustil. Takoví chtěli být pohanští tyrani a prohlašovali se ve své pýše za Bohy. Jak se měl tedy zachovat vůči Bohu zbožný žid?

Je to vyjádřeno v charakteristickém zjevení proroka Izajáše. „V roce, co zemřel král Uziáš, spatřil jsem Hospodina. Seděl na vysokém a vznostném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové: každý z nich měl po šesti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel. Volali jeden k druhému: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plna jeho slávy“ (Iz 6,1-3).

Prorok si myslí, že musí zemřít, protože pronikl do posvátného tajemství, viděl Boha člověk, který je nečistý (v. 6). Ale v následujícím čteme, že mu jeden ze serafů žhavým uhlem očistil rty, aby mohl s Bohem mluvit. Nabídne se tedy k jeho službě a vzápětí uslyší své povolání: „Jdi a řekni tomuto lidu...!“. Má tedy jménem božím mluvit k ostatním. Zjevuje se tu tedy docela zvláštní poměr, kterého může dosáhnout člověk ve styku se svatým Bohem. Lidská nedokonalost se očistí, člověk může s Hospodinem navázat rozhovor a ten mu dá účast na tom, co on sám chce vykonat. Co chce vykonat Bůh na prvním místě? Starý zákon to vyjadřuje výrazem, který dobře známe, ale který se nám zdá přesto dost divný, jakoby podřadný. Chce zjevit svou slávu. Svatost Boží je totiž jako slunce, které září a osvětluje svět. Židovský národ byl povolán, aby se ta sláva Boží zjevila v něm, aby byla vidět v jeho historii. Když tedy židé v bojích neuvěřitelně vítězili, okolní

národy to viděly a sláva Hospodinova se šířila po vši zemi.

To všechno se dělo v podobenství. Když pak přišla plnost času a krok k Novému zákonu, svatý Bůh přišel mezi svůj lid ve způsobu vtělení. Jak se to stane? Ptala se Maria anděla při zvěstování. Anděl, Boží posel, ji ujistil: „Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní, proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží“ (Lk

1,35). Svatý Jan k tomu dodává: „Viděli jsme jeho slávu, slávu jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy“ (Jn 1,14). To tajemství bylo z počátku skryté v tichém nazaretském životě. Ale sotva Ježíš začal kázat, i člověk posedlý zlým duchem, který měl z něho strach, vykřikl: „Vím, kdo jsi, jsi svatý Boží“ (Mk 1,24).

Vyplynul z toho důsledek pro lid. Už ve Starém zákoně dostali židé napomenutí: „Bud'te svatí, protože já J ahve jsem svatý“ (Lev 19,2). Tím víc platí toto napomenutí pro učedníky Ježíšovy. Čteme v listu sv. Petra (1Pt 2,9): Jste národ vyvolený, královské kněžství, národ svatý, protože „ten, kdo si vás vyvolil, je svatý“ (1,15). U svatého Pavla se všichni křesťané často nazývají svatými. Píše např. Korintským: „církví Boží v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláním svatým“ (1Kor 1,2). Jsou povoláni, aby svatost a sláva Boží a lidské spolupráce. Má tedy mnoho stupňů a vyjadřuje se v mnoha různých okolnostech. Svatí kanonizovaní jsou ti, kde je to zvlášť patrné. Ale životní program je zásadně stejný pro všechny: žít tak, aby se zjevila sláva Otce, Syna i Ducha svatého.

**... Ráj, očistec, peklo – existují ještě? Proč nám dnes mnozí představitelé
Církve neustále komentují přítomnost a skoro nic neříkají o věčnosti,
o onom konečném spojení s Bohem, které i přesto že je otázkou víry,
zůstává povoláním, údělem a posledním cílem člověka?**

(otázka Vittoria Messoriho papeži Janu Pavlu II. v knize *Překročit práh naděje*, 1994)

Otevřete prosím *Lumen gentium* na VII. Kapitole, kde se pojednává o eschatologickém údělu Církve putující po této zemi, stejně jako o spojení pozemské Církve s nebeskou. Vaše otázka není o spojení putující Církve s Církví nebeskou, nýbrž o vztahu mezi eschatologií a Církví na zemi. V této souvislosti uvádíte, že v pastorační praxi jistým způsobem vymizela a musím uznat, že v tomto ohledu máte částečně pravdu.

Pamatujeme si, že v dobách, které nejsou tak dávné, - v kázáních o exerciciích či misiích - *Novissimi*, - smrt, soud, ráj, peklo a očistec – tvořily vždy pevný bod programu meditací a kazatelé o nich dokázali mluvit velmi účinně a sugestivně. Kolik lidí přivedla tato kázání a zamyšlení o posledních věcech k obrácení a ke zpovědi!

Navíc, je třeba uznat, že tento pastorační styl byl *hluboce osobní*: „Pamatuj, že na konci staneš před Bohem s celým svým životem, že před jeho soudem poneseš odpovědnost za všechny své činy, že budeš souzen nejen ze svých skutků a slov, ale i myšlenek, dokonce i těch nejtajnějších“. Můžeme říct, že tato kázání

plně odpovídala obsahu zjevení Starého a Nového zákona a hluboce pronikala do nitra člověka. Burcovala jeho svědomí, vrhala jej na kolena, přiváděla ke zpovědní mřížce; měla svou hlubokou spásnou působivost.

Člověk je svobodný a proto, *odpovědný*. Jeho odpovědnost je osobní i společenská; je odpovědností před Bohem. V této odpovědnosti spočívá jeho velikost. Chápu, čeho se bojí ten, kdo vznáší důvody, jejichž mluvčím se stáváte: bojí se, že vyprázdňení těchto katechetických, kerygmatických a homiletických obsahů je nebezpečím pro tuto *elementární velikost člověka*. Právem se můžeme tázat, zda Církev bude bez tohoto poselství ještě schopna probouzet k hrdinství, plodit svaté. A to nemluvím o těch „velkých“, kteří jsou povýšeni ke cti oltářů, nýbrž o „všedních“ světcích, podle terminologie první křesťanské literatury.

Lze konstatovat, že ještě nedávno v katechetické a kerygmatické tradici Církve převládala právě eschatologie – mohli bychom říci – individuální, ostatně v souladu s dimenzí hluboce zakořeněnou v Božím zjevení. Perspektiva, kterou chce předložit Koncil je pohledem *eschatologie Církve a světa*.

Titul VII. kapitoly *Lumen gentium*, jejíž četbu doporučuji, ukazuje právě tento záměr: „Eschatologický úděl putující Církve“. Začíná takto: „Církev, do níž jsme všichni povoláni v Kristu Ježiši, a v níž působením Boží milosti dosahujeme svatosti, nebude mít své završení, než ve slávě nebes, až nastane čas obnovy všech věcí (Skt 3,21), a s lidským rodem i celý svět, který je bytostně spjat s člověkem a skrze něj dosahuje svého cíle, bude dokonale obnoven v Kristu.. Vskutku, Kristus, když byl vyvýšen ze země, přitáhl všechny k sobě (srv. Jan 12,32); když vstal z mrtvých (srv. Řím 6,9) vylil na apoštoly Ducha svatého, který dává život, a skrze Něj ustanovil své Tělo, kterým je Církev, za univerzální svátost spásy. Nyní, když sedí po pravici Otce, nepřestává působit ve světě, aby všechny lidi přivedl do Církve a skrze ni je co nejužěji připoutal k sobě a pokrmem svého Těla a Krve jim dal účast na svém oslaveném životě. Slíbená obnova, kterou čekáme, už tedy začala s Kristem, pokračovala sesláním Ducha svatého a skrze Něho nadále pokračuje v Církvi, v níž jsme vírou poučeni i o smyslu našeho časného života, zatímco konáme – s nadějí na věčné hodnoty – dílo, které nám Otce svěřil ve světě a dovršujeme svou spásu (srv. Flp 2,12). Poslední fáze dějin k nám už tedy dospěla (srv. 1Kor 10,11) a obnova světa je neodvolatelně dána a v jistém reálném smyslu předjata už v tomto světě: Církev je totiž už zde na zemi ozdobena pravou, i když nedokonalou svatostí. Dokud však nebudou nová nebesa a nová země, v nichž přebývá spravedlnost (srv. 2Petr 3,13), putující Církev ve svých svátostech a institucích, jež náleží k přítomnému věku, nese pomíjivou podobu tohoto světa, a žije mezi tvory, kteří vzdychají a jsou svíráni v porodních bolestech až doposud, a toužebně očekávají zjevení Božích synů. (srv. Řím 8,19-22) (č. 48).

Je třeba připustit, že tato *eschatologická vize byla jen slabě přítomna v tradičním kázání*. A jde přitom o původní, biblický pohled. Celou výše uvedenou koncilní stať tvoří ve skutečnosti citáty z evangelií, apoštolských listů a Skutků apoštolů. Tradiční eschatologii, která se točila kolem tzv. *Novissimi*, vkládá koncil do této podstatné biblické vize. Eschatologie, jak jsem už uvedl, je hluboce antropologická, ale ve světle Nového zákona je soustředěna na Krista a na Ducha svatého, a je rovněž v jistém smyslu *kosmická*.

Můžeme se ptát, zda člověk – se svým osobním životem, svou odpovědností, svým údělem, svou osobní eschatologickou budoucností, svým rájem anebo peklem či očištěním, se v této kosmické dimenzi neztrácí. Maje na mysli upřímné důvody vaší otázky, je třeba odpovědět, že ano: *člověk se do jisté míry vytratil*, a vytratili se i kazatelé, katecheti, vychovatelé. Ztratili odvahu „hrozit peklem“. A dokonce se ho možná přestal bát i ten, kdo je poslouchá.

Člověk současné civilizace se vskutku stal málo vnímavým k „poslední věci“. Na jedné straně působí tuto necitelnost sekularizace a sekularismus, s následným konzumním postojem, zaměřeným k využívání pozemských dober. Na druhé straně k tomu do jisté míry přispěla *časná pekla*, o něž se postaralo právě

končící století. Po zkušenostech koncentračních táborů, gulagů, bombardování, aniž bychom přitom mluvili o přírodních pohromách, může snad člověk čekat od světa něco horšího, ještě větší míru ponížení a pohrdání? Jedním slovem, peklo?

Tak se tedy *eschatologie stala současnému člověku jistým způsobem cizí*, zvláště v naší civilizaci. To ovšem neznamená, že se mu stala naprosto cizí *víra v Boha, jakožto Nejvyšší Spravedlnost*; totiž očekávání Někoho, kdo na konci dokáže říci pravdu o dobru a zku lidských činů, kdo dokáže odměnit dobro a potrestat zlo. Nedokáže to nikdo jiný, jen On. Toto vědomí v lidech stále trvá. Nedokázaly je vymýtit ani hrůzy tohoto našeho věku: „Člověku je dáno jednou zemřít, a pak soud“ (srv. *Žid 9,27*).

Toto vědomí je navíc v jistém smyslu společné všem monoteistickým náboženstvím, i jiným. Mluví-li koncil o eschatologickém rázu putující Církve, buduje i na tomto vědomí. *Bůh, který je spravedlivý Soudce*, jenž odměňuje dobro a trestá zlo, je ve skutečnosti Bůh Abraháma, Izáka, Mojžíše, a stejně tak Krista, který je jeho Synem. Tento Bůh je *především Láska*. Nejen Milosrdenství, ale Láska. Nejen otec marnotratného syna, ale Otec, který „dává svého Syna, aby člověk nezemřel, ale měl život věčný“ (srv. *Jan 3,16*).

Právě tato evangelijní pravda o Bohu do jisté míry *mění eschatologickou perspektivu*. Především, eschatologie není něčím, co by teprve mělo přijít, co nastane až po pozemském životě. *Eschatologie už začala příchodem Krista*. Eschatologickou událostí byla především jeho vykupitelská Smrt a jeho Zmrtvýchvstání. To je základ „nového nebe a nové země“ (*Ap 21,1*). Záhrobní budoucnost každého i všech se pojí s vyznáním: „Věřím ve vzkříšení těla“; a pak „Věřím v odpuštění hříchů a život věčný“. Taková je *kristocentrická eschatologie*.

V Kristu Bůh zjevil světu, že chce, „aby všichni lidé byli spaseni a došli k poznání pravdy“ (*1Tim 2,4*). Tato fráze z prvního listu Timotejovi mají zásadní význam pro vizi a hlásání posledních věcí. Přeje-li si to Bůh, jestliže Bůh proto dal svého Syna, který působí v Církvi skrze Ducha svatého, může *být člověk zatracen*, Bohem zavržen?

Problém pekla odjakživa zneklidňoval velké myslitele Církve, od počátku, počínaje Origenem, až do současnosti, po Michaila Bulgakova a Hanse Urs von Balthasara. Dávne koncily skutečně zavrhlý tak zvanou *konečnou apokatastazi*, podle níž bude svět po zničení obnoven a všechno tvorstvo zachráněno. Jde o teorii, která nepřímo

ruší peklo. Problém však zůstal. Může Bůh, který tak miloval člověka, dopustit, aby jej natolik odmítl, aby musel být odsouzen k věčným útrapám? Nicméně, slova Kristova jsou jednoznačná. U Matouše mluví jasně o těch, kteří jsou do věčné záhuby (srv. *25,46*). Kdo to jsou? Církev se v tomto ohledu nikdy nevyslovila. Je to vskutku neproniknutelné

tajemství, spočívající mezi Boží svatostí a svědomím člověka. Mlčení Církve je proto jedinou vhodnou pozicí křesťana. Ani Ježíšův výrok o zrádci Jidášovi: „Pro toho člověka by bylo lépe, kdyby se vůbec nenarodil“ (Mt 26,24) nelze s jistotou chápat ve smyslu věčného zatracení.

Současně však v samotném morálním vědomí člověka se tváří v tvář ztrátě této perspektivy cosi bouří: Bůh, který je Láska není snad i konečnou Spravedlností? Může pomíjet tyto strašlivé zločiny a nechat je bez trestu? Není snad konečný trest jistým způsobem nezbytný, aby se dosáhlo morální rovnováhy v tak zamotaných lidských dějinách? Není snad „peklo“ v jistém smyslu „posledním stolem spásy“ pro morální smýšlení člověka?

Písmo svaté zná i pojem *očistného ohně*. Východní Církev jej přejímá, protože je biblický. Nepřijímá však katolickou nauku o očistci.

Velmi přesvědčivý argument stran očistce, kromě buly Benedikta XII. ve XIV. Století, mi poskytla mystická díla sv. *Jana od Kříže*. „Hořící plamen lásky“ o němž mluví, je především plamen očistný. Mystické noci, jak je tento velký učitel Církve popisuje z vlastní zkušenosti, jsou v jistém smyslu tím, co odpovídá očistci. Bůh dává člověku procházet tímto niterným očistcem celé jeho smyslové a duchovní přirozenosti, aby jej přivedl ke spojení se Sebou samým. Nestojíme tu před prostým tribunálem. Nacházíme se před mocí samotné Lásky.

Je to především Láska, která soudí. Bůh, který je Láska, soudí prostřednictvím lásky. Je to Láska, která vyžaduje očistění předtím, než člověk dozraje pro spojení s Bohem, které je jeho konečným povoláním a údělem.

Církev nepřestala mít své eschatologické vědomí. Nepřestává vést lidi k životu věčnému. Pokud by přestala, zpronevěřila by se svému povolání, Nové smlouvě, kterou s ní Bůh uzavřel v Kristu.

NA PRAHU NOVÉ ÉRY

(zamyšlení Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka)

V encyklice „Vykupitel člověka“, kterou papež Jan Pavel II. vydal na počátku svého úřadu, poukazuje na to, že blízkost roku 2 000 pro církev znamená „čas nového adventu, čas očekávání“. Současně tam papež klade otázku: „Co se má dělat, aby tento nový advent církve nás přiblížil k tomu, který je věčný, který je Otec budoucího věku“.

Když se začíná nový úřad, nový rok, nová práce, obyčejně se přijímají i přání. Rozumí se samo sebou, že se přeje úspěch, štěstí, radost. Jsou-li na obzoru nějaké potíže, gratulanti je hledí zmenšit, zaretušovat. Kázání v církvi se ovšem nemá snížit k laciným gratulacím. Proto i papež nepsal encykliku s úmyslem, aby kreslil líbivé oblačky budoucího nebe. Připomíná naopak, jak je důležité si uvědomit krizi, kterou dnes proděláváme, nebezpečí, která nám hrozí. Píše: „Náš čas, doba naší generace, se jeví jako doba velkého pokroku, ale současně také jako ohrožení člověka na všech stranách.“

Ale také není úmysl papeže strašit, vyhrožovat. Církev upozorňuje na nebezpečí jenom proto, aby ukázala cestu, jak se jim vyhnout. Je to snadné. Nebezpečí se dá čelit jenom tím, že se všichni lidé dobré vůle společně zamyslí. Papež udává tři body pro tuto reflexi: zaprvé, uvědomit si, v čem je mimořádnost dnešní situace; zadruhé, vidět konkrétní nebezpečí, kterým se dnes člověk vystavuje; zatřetí, vypracovat metodu práce, postupu, programu pro nejbližší budoucnost.

Které jsou tedy naše hlavní potíže? Za poslední desítiletí se svět úžasně rychle změnil. Změny ve světě vždycky ztěžují možnost pochopit se, zvláště mezi starou a mladou generací. Prudké a radikální změny otvírají mezi generacemi propast, která se těžko překlene. Uznat autoritu starších bylo a bude vždycky těžké. Jak těžké je to dnes, když dvě generace mluví, abychom tak řekli, dvěma různými jazyky! Uznává se, jak je to těžké pro mladé pochopit staré. Ale starší se dostávají do situace, ze které nevidí východisko. Jsou-li představení, pokračují v tom, že dávají nařízení, rozkazy, předpisy. Přitom se stává, že jsou jen málokdy vyplněny. Nedá se pořád zasahovat, urgovat, trestat. Dělá se proto, že se to nevidí. Tím ovšem roste anarchie. Společnost se stává nezvládnutelnou. O tom, co se nedodrжуje, se přirozeně začíná pochybovat a diskutovat. Krize dnešní společnosti se ovšem projevuje i tím, že se o všem pochybuje, i o základech života, o rodině, o škole, o pořádku, o svobodě, o ochraně života. Tyto diskuse překročily často míru a budí v mladých domněnky, že začínáme období, ve kterém musí všechno začít znovu a úplně jinak. „I násobilka bude jinačí!“, prohodil někdo ironicky.

Mít před očima program něčeho nového, to obvykle dodává sílu a chuť k práci, k životu. Ale té novosti se bohužel předkládá mládeži tolik, že mají pocit velké nejistoty: Dá se vůbec ještě počítat s něčím, co by platilo i zítra?

Minulé století vybudovalo mnoho model: racionalismus, stálý pokrok, rostoucí civilizaci, mechanizaci. Dnes to všechno začínáme pociťovat jako přítěž, která unavuje mysl a vyčerpává síly. Vznikla nová modla konzumní společnosti. Člověk snáší všechno do svého bytu jako faraón do pyramidy, ve které se dává pohřbít.

Naznačili jsme několik z těch mnoha problémů, které tíží svět. Ty otázky ovšem musí nejenom zajímat, ale také trápit církve. Jak říká II. Vatikánský sněm, ona „jde společně s lidstvem a sdílí spolu s celým světem jeho pozemský osud“. Ulehčí jí to úkol, aby zvěstovala evangelium, poselství Kristovo, lidem dnešního světa, takovým, jací jsou?

II. Vatikánský sněm nás upozorňuje, abychom základní problém nezlehčovali. Církve je strážkyní pokladu víry a zjevené pravdy. To však neznamená, že už všechnu pravdu máme a víme. Před novými otázkami se musí i církve zastavit a hledat namáhavě odpovědi v tradici a ve světle Ducha sv. Modlitba za to, aby nás milost osvětila a aby nám Bůh vnukl správnou myšlenku, bude vždycky aktuální.

Církve si je vědoma, že ji milost drží. Ale současně se nestydí za lidskou omezenost svých členů. Jsme všichni chudáci lidé, ti co nevěří a ti co věří. Není ponižující přiznat se, že všelicos nevíme. Když o tomto problému mluví autor jednoho článku v *La Civiltà cattolica*, cituje scénu z Manzoniho románu „Snoubenci“. Renzo a Lucie přestáli mnoho potíží, nakonec se vzali. Jeden šlechtic je pohostí a sám jim posluhuje. Posadí je za stůl a pomáhá při obsluze, ale nejí s nimi. Má totiž tolik pokory, že stačí, aby se podřadil těm dobrým lidem, ale ne tolik, aby se považoval za rovného s nimi“. Autor citovaného článku varuje, abychom se nedopouštěli podobné chyby i my křesťané. Jsme vždycky ochotni ukazovat ostatním lidem směr, ale jenom neradi se přiznáváme, že i my sami prožíváme tytéž těžkosti jako oni, že i my občas nevíme, co bylo nejlepší dělat.

Problémy doby, které jsou vážné, musíme tedy řešit společně se všemi lidmi dobré vůle, ve společném hledání. Jedni k tomu přinesou vědecké poznatky, jiní možná zkušenosti zdaleka. My křesťané pak poklad víry, dvoutisíciletou tradici církve a modlitbu. Takovou spolupráci nikdo, kdo má dobrou vůli, nepohrdne a bude proto křesťany vítat ke spolupráci pro budoucnost v novém tisíciletí. A přitom všem jsme si vědomi, že máme někoho, kdo nás vede, kdo je pán všech dob, protože Jeho je království i moc i sláva na věky.

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

Ó Nejsvatější Trojice,
děkujeme ti,
žeš církvi darovala
papeže Jana Pavla II.
a dala v něm zazářit něžnosti
svého otcovství
slávě Kristova kříže
a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou
v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu

**Panny Marie nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.**

**Na jeho přímluvu nám podle své vůle uděl milost,
o kterou vroucně prosíme.....,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.**

Amen.

S církevním schválením kardinál CAMILLO RUINI, *generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi*

ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

1. - 8. listopadu

je možno získat po
splnění tří obvyklých
podmínek (sv.
zpověď, sv. přijímání,
modlitba na úmysly
sv. Otce) denně
plnomocné odpustky,
přivlastnitelné pouze
duším v očistci,
**návštěvou hřbitova a
modlitbou za zemřelé**
– třeba jen v duchu;
v ostatních dnech lze
takto získat odpustky
částečné.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 6. – 13. listopadu 2005

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 6. listopadu	32. NEDĚLE V MEZIDOBÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Vojtěcha ADAMCE a dvoje rodiče
		DRYSICE 9.30	za + Marii ALTMANNOVOU, manžela a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Zdeňka MARÁKA a rodiče
PONDĚLÍ 7. listopadu	PONDĚLÍ 32. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Květoslava PĚCHU a dvoje rodiče
ÚTERÝ 8. listopadu	ÚTERÝ 32. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za + Bohuslava PUČÁNA, manželku a vnučku
STŘEDA 9. listopadu	SVÁTEK - POSVĚCENÍ LATERÁNSKÉ BAZILIKY	DRYSICE 17.00	za + Martina a Marii HLAVÁČKOVY a rodiče
ČTVRTEK 10. listopadu	SV. LEV VELIKÝ, PAPEŽ A UČITEL CÍRKVE	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Petra POHLODKA a rodiče z obou stran
PÁTEK 11. listopadu	SV. MARTIN TOURSKÝ, BISKUP	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Vojtěcha ČELECHOVSKÉ- HO a B. požehnání pro rodinu
SOBOTA 12. listopadu	SV. JOSAFAT, BISKUP A MUČEDNÍK		
NEDĚLE 13. listopadu	33. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za rodiče KRAMPLOVY, COUFALOVY a sourozence
		DRYSICE 9.30	za + Annu KREJČÍ, manžela a rodiče
		PODIVICE 11.00	za + Petra ŠMEHLÍKA, manželku a živou rodinu

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC LISTOPAD 2005

1. Za manžele, aby následovali příklad manželské svatosti tolika párů, které se posvěcovaly v běžných životních podmínkách.
2. Za biskupy v misijních krajinách, aby měli neustále na paměti povinnost trvalého vzdělávání svých kněží.
3. Aby každý člověk byl navštíven milostí evangelia a přijal Kristovo slovo jako světlo svým krokům.
4. Aby Panna Maria, která jako první nejdokonaleji následovala Krista, učinila i nás pravými učedníky svého Syna a pomohla nám, abychom jej dokonale poznávali, něžně milovali a věrně mu sloužili.

Mons. Giovanni Coppa, (., 9.11.1925) čestný občan Drysic žehná znaky obce

FARNÍ INFORMÁTOR, XI. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, RYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.